

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΥΠΟ ΠΩΛ ΚΑΙ ΒΙΚΤΟΡ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ Κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Ἡ Κα Μπροκάρ, γυναίκα καλοκαίωμένη ὡς 30 χρονῶν, ἐπιστατεῖ σὸ στρώσιμο τοῦ τραπέζιου στὴν τραπεζαρία. Μία τραπεζαρία ἀπὸ μασόν, μετρίου γούστου, ὅπως κι' ὄλη ἡ ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ. Δίνουσι, φαίνεται, γεῦμα ἐπίσημο, γιατί ἡ Κα Μπροκάρ ἔχει βάλει πάνω στὸ τραπέζι ὄλα τὰ καλά τῆς σεοβίτιας καὶ εἶνε κ' ἡ ἴδια στολισμένη.

Κατὰ τὶς 8 μ.μ. νὰ καὶ ὁ κ. Μπροκάρ, 35-40 χρονῶν, ντυμένος καλά, μὲ κάποια ἀκομψὴ ἐπιτήδευσι ὅμως. Μπαίνει μέσα, κρατῶντας κάτ' ἔδματα.

—Τὶ εἶν' αὐτοῦ πάλι; ρωτᾷει ἡ Κα Μπροκάρ.

—Λίγο χαθιάρι, μερικὲς μπουτίλλιες παλῆ κρᾶσι καὶ μερικά ποῦρα, ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος.

—Μὰ ἐγὼ εἶχα πάρει ἀπ' ὄλ' αὐτὰ. Δὲν σου ἄρεσαν;

—Σὺ πά, καυμένη! Τί εἶπες πάρει; Εἶχες πάρει κοινὸ τυρί!

—Ἀοχημὲ εἶνε αὐτό;

—Καλὸ εἶνε, μὰ δὲν εἶνε γιὰ τραπέζι, καὶ μάλιστα τραπέζι πού δίνεται στὸν κ. Βιντάλ...

—Καὶ τὸ κρᾶσι; Δὲν σου ἄρεσε αὐτὸ πού πήρα ἐγώ;

—Μὰ σου εἶπα, πὼς ἀπὸ τὸ γεῦμα αὐτὸ ἐξαρτάται ἡ τύχη μας...

—Νὰ ἰδοῦμε! Ὅπως ὅποτε τί χρειαζόντουσαν τὰ ποῦρα τῆς Ἀθάνας, ἀφοῦ εἶχα πάρει τσιγάρα καλά...

—Τσιγάρα θὰ δώσουμε στὸν κ. Βιντάλ, τὸ φίλο τοῦ Ὑπουργοῦ; Ἀ! νὰ, ἔφερα καὶ μιά μπουτίλλια λικέρ! Ποῦ ἀκούστηκε τετοιο τραπέζι χωρὶς λικέρ στὸ τέλος!... Αουλουδία ἐπήρες νὰ στολισῆς τὸ τραπέζι; Ὅπως τὶς θέσεις πού θὰ καθήσουν οἱ προσκαλεσμένοι; Ὁ κ. Βιντάλ στὴν τιμητικὴ θέσι, δεξιά σου, γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν μὲ μέλλει, αὐτοὶ δὲν εἶνε φίλοι τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

—Μὰ τότε, τί ἀνάγκη εἶχαμε νὰ τοὺς καλέσουμε;

—Ἀγαπητὴ μου, δὲν ἔχεις ἴδεια ἀπὸ κόσμο. Μὰ μόνοι μας, σάν τους κόκκος θὰ τρώγαμε μὲ τὸν κ. Βιντάλ; Θὰ ἐπληττεν ὁ ἄνθρωπος; Ἐπρεπε νὰ τοῦχαμε εὐχάριστη παρέα, ὠραίες κυρίες, κυρίους καθὼς πρέπει, νὰ δειξοῦμε πὼς ἔχουμε καὶ καλὲς σχέσεις. Σὺ εἶπα τρῶει τακτικά σου κ. Ὑπουργοῦ κ' ἐκεῖ θέθασι οὐναναστρέφεται μὲ κόσμο ἀνώτερο.

—Μὰ εἶνε τόσο φίλος μὲ τὸν Ὑπουργό;

—Φίλος λέει; Κάτι παραπάνω. Σάν ἀερόφια ἀπὸ μικρὰ παιδιά. Μαζὺ ἐπαίζαν ἀμπαρρίζα...

—Μὲ τὸν κ. Ὑπουργό;

—Παράξενο σου φαίνεται; Τί τάχα οἱ ὕπουργοὶ δὲν παίζουν ἀμπαρρίζα ὅταν εἶνε μικροὶ; Καὶ τώρα δὲν περνᾷει μέρα πού νὰ μὴν τὸν ἰδῆ. Πηγαίνει καὶ παίζουν πικέττο.

—Πικέττο;

—Ἄμ, πὼς! Κι' ὁ κ. Ὑπουργός ἔχει τὶς ὥρες του

πού θέλει νὰ ξεκοκῆσθ ἀπὸ τὶς πολλὲς σκοτοῦρες. Τρῶνε λοιπὸν μαζὺ, κουτσουίνου, τὰ λένε...

—Μήπως σου κόβει κοῦρες ὁ κ. Βιντάλ;

—Αὐτός; Καθόλου. Δὲν ξέρεις τί μετριόφρων εἶνε. Ἄν ἦταν ἄλλος φίλος Ὑπουργοῦ, καὶ τί Ὑπουργοῦ, μὲ τέτοιαν ἰσχύ, ἔην θὰ γυοῖζε νὰ μᾶς κυττάξῃ, ἐνῶ αὐτὸς καταδεχτικώτατα δέχτηκε τὴν πρόκλησί μου σὲ γεῦμα. Μόνον μού εἶπε πὼς συλλογιζόταν τὸν φίλο του πού δὲν θὰ παίξουν ἀπόψε τὴν συνηθισμένην παρτίδα πικέττο.

—Μὲ τὸν Ὑπουργό;

—Δὲν τὸν λέει ποτὲ Ὑπουργοῦ. «Ὁ φίλος μου ὁ Ἑρρίκος» ἢ «ὁ φίλος μου ὁ Λεμουάν», λέει...

—Μήπως θυμῶσθ ὁ Ὑπουργός πού δὲν θὰ πᾶῃ ὁ κ. Βιντάλ γιὰ τὸ πικέττο ἀπόψε καὶ δὲν γίνῃ τίποτε;

—Μὴν ἀνησυχῆς. Εἶνε πολλοὶ φίλοι, σου λέω. Μὰ νάχοῦμε καλὸ ρῶτημα, τὰ φαγητὰ τί γίνονται;

—Ὅλα εἶν' ἐν τάξει!

—Μπράβο!

—Νὰ πιάσουν τόπο τουλάχιστον τὰ ξεῖδα πού κάνουμε... Κῦτταε νὰ τοῦ πῆς μὲ τρόπο γιὰ τὴ θέσι ἐκεῖνη στὴ Νομαρχία...

—Ἔνια σου...

—Ἦ νὰ τοῦ τὸ πῶ ἐγώ...

—Ὅχι, ὄχι, πρέπει νάρθῃ μὲ τρόπο τὸ πράγμα.

Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ κ. καὶ ἡ Κα Μπροκάρ ἐπιβλέπουν τὸ τραπέζι, τοποθετοῦν τὰ ἄμθη, διορθώνουσι τὰ σεοβίτια.

Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰρχωνται οἱ προσκαλεσμένοι, γυναῖκες κι' ἄνδρες, μεσαῖες τάξεως, ἀρκετὰ καλουτιμένοι, πού φαίνονται ὅμως λίγο ἀσυνήθιστοι ἀπὸ τέτοια γεῦματα. Τελευταῖος φθάει ὁ κ. Βιντάλ, ἄνθρωπος 50 περίπου χρονῶν, εἰσοδηματίας, ἀπλὸς στὸ ντύσιμό του καὶ στοὺς τρόπους του. Δύσκολα κρύβει τὴν ἐκπληξί του θάλεποντας τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ γεῦματος.

Κάθονται στὸ τραπέζι, ὁ κ. Βιντάλ δεξιά στὴν οικοδόσποινα, τὴν Κα Μπροκάρ, στὴν τιμητικὴ θέσι. Σερβίρονται τὰ δρεκτικά, ὕστερα ἄστακος μαγιονέζα, κοττίνο τὸ ψητό. Μὰ παρ' ὄλοιο νὰ χαλάσῃ τὸ κέφι τοῦ ζεύγους Μπροκάρ, γιατί ὁ κ. Βιντάλ δὲν ἔφαγεν ἄστακο. Ἴως νὰ μὴν εἶχε δοκιμάσει ποτὲ μαγιονέζα ὁ ἄνθρωπος, γιατί τὴν ἐκτύπησε δύσπιασι. Μὰ εἰσάει ἀμέσως τὸ κέφι τῆς Κας καὶ τοῦ κ. Μπροκάρ, γιατί ὁ κ. Βιντάλ ἐτίμησε μὲ τὸ παραπάνω τὸ ψητό, ἔπηρε δύο μερίδες, καὶ τί μερίδες! «Πάρτε κι' ἀπὸ τοῦτο, κ. Βιντάλ, πάρτε κι' ἀπὸ κείνο, κ. Βιντάλ». Ὅλες ἡ πεποιθήσεις τοῦ κ. καὶ τῆς Κας Μπροκάρ γιὰ τὸν κ. Βιντάλ. Ἀπὸ τὸ κρᾶσι ἐφάνηκεν ἐνθουσιασμένος ὁ κ. Βιντάλ.

Ἡ Κα Μπροκάρ ἔνοιε τέλος τὴν κουβέντα καὶ δὴ-

«τρείς φορές θώρηκε την εύκαιρία να ριζή τους πόντους της:

—Τώρα που άλλαξεν η Κυβέρνησις, είπε, πρέπει να καθαρίση τις δημόσιες υπηρεσίες και να διορίση ανθρώπους Ικανούς.
 • Ο κ. Βιντάλ όμως δεν έδειξε να εκατάλαβε τίποτα. Ήταν αφοσιωμένος να ξεκοκκαλίξη τη νεφραδιά που ήταν στο πιάτο του.

«Υστερ' από λίγο πάλιν, η Κα Μπροκάρ ξανάρχισε:

—Τί γίνεται, κ. Βιντάλ, με τους διορισμούς των νέων νομαρχών; Θα τρῶσουν πάλιν οι αιώνιοι επιτήθειοι; «Α, όχι, κύριε Βιντάλ, πρέπει να διορισθούν άνθρωποι με αξία.

Ο κ. Βιντάλ διέκοψε για μία στιγμή το ξεκοκκάλισμα της νεφραδιάς και την έκτύταξεν απορρόντας, σάν νάλεγε: «Τί μου τὰ λές έμένα, κυρά μου;»

Ο κ. Μπροκάρ έριχνε αούτηρής ματιές στη γυναίκα του, για να καταλάβη, πώς η δουλειές αυτές δεν λέγονται έτσι γουτρά, χρειάζεται τρόπο. Μά η Κα Μπροκάρ του άπάντησε με μία ματιά, σάν να τούλεγε: «Κάνε ρόκα σου και ξέρω έγω τί λέω. "Αν έπερίμενα από σένα!...»

«Έφθασαν στο τυρί. Η Κα Μπροκάρ, παίρνοντας πρώτη, σάν σικόδεσποιν, έκρινε καταλληλή την εύκαιρία να ξεκαθαρίση τη δουλειά. «Ετούτος, μορέ μάτια μου, είπε με το νού της, δεν παίρνει από ύπαινιμούς, θα τού το πώ λοιπόν κ' έγω καθαρά και έρστερα. "Αν περιμένο από τόν άντρα μου να τού μιλήση με τρόπο, θα πάη χαμένο το τραπέζι». Καί γυρίζοντας μ' ένα μειδιάμα όλο γλυκό σπόν κ. Βιντάλ, τού έλεπε:

—Ξέρετε, γιατί σάς έλεγα για τούς διορισμούς τών νομαρχών, κύριε Βιντάλ;

Ο κ. Βιντάλ την έκτύταξε σάν νάλεγε: «Αυτό και γώ σπώω το κεφάλι μου, να καταλάβω, κυρά μου, γιατί τού τὰ λές έμένα, όλ' αυτά...»

—Γιατί υπορόσθη να ήσυχισθί ή άντρας μου, συνέχισε η Κα Μπροκάρ. «Έχει τόσα προσόντα! Κ' έσεις, ένας καλός φίλος...

Ο κ. Βιντάλ, μ' άνοιχτό το στόμα, την έκτύταξε για να καταλάβη πού θα καταλήξη. Ο κ. Μπροκάρ, από την άλλη μεριά του τραπέζιού έριχνε άπελπισμένα θλέμματα στη γυναίκα του, κάνοντας της νόημα πώς παρατραβούσε το σκονί και θα χαλούσε τη δουλειά. Μά η Κα Μπροκάρ τόν χαβά της:

—Κ' ένας καλός φίλος, σάν έσάς, κ. Βιντάλ, συνέχισε, με τόσες σχέσεις, φίλος τού παισίγουρου Ύπουργού, υπορείτε, άν θέλετε, να τού πητε δυό λόγια. Είμαι θέβαιη, πώς άν θελήσετε σείς, ο διορισμός είνε τελειωμένος. Έσάς δεν σάς άρνείται τίποτε ο κ. Ύπουργός...

—Ποιός Ύπουργός;

—Ελάτε, κύριε Βιντάλ, μην είστε τόσο μετριόφρων, κ' όλοι ξέρουμε πώς είνε έπιστήσιμος φίλος σας ο κ. Ύπουργός. Δεν μπορέ να κάμη ώρα χωρίς έσάς ο κ. Λεμουάν.

—Ο Λεμουάν; Ο Ερρίκος, ο φίλος μου; Βέβαια είνε πολυ φίλος μου, λέει ο κ. Βιντάλ.

—Και παίζετε και πικέττο μαζί του...

—Κάθε θράδου...

—Βλέπετε λοιπόν; Μπορέ να σάς άσνηθ ή λοιπό έναν χωρτό διορισμό ο κ. Ύπουργός;

—Μά ποιός Ύπουργός, κυρία μου;

—Ο κ. Λεμουάν, ο Ύπουργός, ποιός άλλος;

—Μά δεν είνε Ύπουργός ο Λεμουάν, κυρία μου...

—Παρατήθηκε;

—Δέν παρατήθηκε, γιατί δέν ήταν ποτέ Ύπουργός. Ο κ. Λεμουάν, πού γνωρίζω έγω, είνε έργολάθος κηδεών. Έχει το ίδιο όνομα, μά δεν έχει καμιάν άλλη σχέση με τόν Ύπουργό.

Τού κ. Μπροκάρ, τού έπεσε το μαχαίρι από το χέρι. Της Κας Μπροκάρ τὰ μάτια πετούσαν φωτιές. Αυτός ο ήλιθιος ο άντρας της να μη ρωτήση τί ήταν αυτός ο Λεμουάν και να τόν περάσση για τόν Ύπουργό! Κρίμα στο τραπέζι, κρίμα στα έξοχα!

«Από τη στιγμή εκείνη οδτε έκτύταξε πειά τόν κ. Βιντάλ. Όταν έσπώκώθησαν από το τραπέζι, η Κα Μπροκάρ προηγήθη στο σαλόνι και με τρόπο έκρυψε την μπουτίλλα με την μπνετικίνη κ' έσέρβιρε στα ποτηράκια κονιάκ από το χύμα. «Κί αυτό πολυ τού είνε», μουμούρισε.

Και περνώντας δίπλα από τόν άντρα της πού έστεκε σάν χαζός, τού έσφύριξε με τρόπο:

—Κρύψε τὰ πούρα της Άθβνας, ήλιθιε, να γλυτώσουμε αυτά τούλαγάνιστον! Για τόν φίλο ενός έργολάθου κηδεών και τὰ ταιγάρα δεν τού στέκουν στο λαιμό. Τὰ καντινίε, θλέπει, κάθε μέρα, εκεί πού παίζει πικέττο με το φίλο τού πεθωνενατζή!... Μά πάντα ήλιθιός ήσουν, πάντα θλάκας, εστάθλακας!...
 ΠΩΛ—ΒΙΚΤΟΡ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά τρομερή νέσος πού άναστατώνει το Βερολίνο. Η συστάσις τού ιατρού Βίρχωβ. Η έναντίον του αντίδρασις. Ένα φοβερό πείραμα. Το σκίτρω τέλος του πειραματισθέντος. κτλ.

Έξαιρετικώ ενδιαφέροντος είνε το άκόλουθο δραματικό έπεισόδιο, το όποιον συνέθη κατά το 1866 στο Βερολίνο.

Την έποχή εκείνη ο διάσημος παθολόγος Βίρχωβ, θέλοντας να προφυλάξη την άνθρωπότητα άπ' την τρομερή μάστιγα της νόσου τριχινώσεως, συνέστησε με προκηρύξεις στο κοινόν τὰ κατωτέρω προληπτικά μέτρα :

1ον) Νά έπιτηρήται η τροφή τών χοίρων, ώστε να μην τρώνε θνησμία ζώα και ζώικες άκαθαρσίες.

2ον) Είς τὰ δημόσια σφαγεία να γίνεται με προσοχή ο μικροσκοπικός έλεγχος τού κρέατος όλων τών σφαζομένων χοίρων.

3ον) Νά βράζονται πολλές ώρες τὰ χοιρινά κρέατα και σε δυνατή φωτιά, γιατί η τριχινώση άντέχουν θραύσιμα και σε θερμοκρασία 50 βαθμών και να μη γίνεται χορής παστών.

Η συστάσις αυτές τού περιφώνου Βίρχωβ προκάλεσαν θύελλα άγανακτισσεως μεταξύ τών κρεοπώλων τού Βερολίνου. Τὰ σωματεία τών, μαζή με τὰ πολυάριθμα σωματεία τών άλλαντοπώλων, τόν κατηγορήσαν ότι προσπαθούσε να καταστρέψη τὰ συμφέροντά του, χωρίς σπουδαία κ' αξία λόγου άφορή!

Η πολεμική αυτή, στην όποία άνεμύχθησαν οι καθηγητάι τού Πανεπιστημίου, οι δημοσιογράφοι, οι διασημότεροι ιατροί και πολλοί κτηνίατροι, προκάλεσε έξαψη τών πνευματιών. Η Προσοχή κυβέρνησις τότε, για να λύση δραστηνά το ζήτημα, διοργάνωσε μία συνεδρίαση τών άφοδιών, για να συσχεφθούν με τούς ενδιαφερομένους και να βγάλουν ένα ύποιοθήποτε πρακτικό συμπέρασμα.

Στη σύσκεψη εκείνη, κ' ένώ διαρκούσε η σφοδρή και πεισματώδης συζήτηση, ένας κτηνίατρος σπαρώθηκε άπ' τη θέσι του και βροντοφώνησε ότι ο Βίρχωβ πλανιόταν και ότι ο φόβος του ήσαν ύπερβολικοί. Για να άποδείξη δέ και την βασιμότητα τών ισχυρισμών του, είπε ότι ήταν έτοιμος να καταβροχθήσει όμω ένα κομμάτι άρρώστου χοιρινού κρέατος !...

Ο Βίρχωβ τότε έβγαλε από την τσέπη του ένα κομμάτι λουκάνικου, κομμένο από κρέας χοίρου πάχοντος από τριχινώση, και τού...πρόσφερε άπαθόστατα στον άντιπρονούντα κτηνίατρο Λ...

Χλωμός εκείνος, δίστασε στην άρχη κ' άρνήθηκε δλότελα κατόπιν, να φάη το θανάσιμο λουκάνικο. Οι παρόντες όμως στη σύσκεψη τόσο πολυ είχαν φανατισθί, ώστε με φωνές και όχλαγωνία ανάγκασαν τόν κτηνίατρο να συμμορφωθή με την ύπόσχεσί του...

Μόλις όμως το κατέπιε εκείνος, σπαρώθηκε άμέσως από τη θέσι του τρομαγμένος κ' έτρεξε στο πλησιέστερο φαρμακείο. Εκεί ζήτησε ένα δραστηκώτατο έμετικό, το ήπε και άμέσως ο έμετός ξέσπασε άκατάσχετος.

Όστόσο, η τρομερή νόσος είχε έντομεταξύ προλάβει να μεταδοθή στον όργανισμό του. Και σγιά-σγιά ο άσυνείδητος αυτός κτηνίατρος—ο άσπίος είχε δωροδοκηθή, φυσικά, από τὰ σωματεία τών κρεοπώλων, για να ύποστηρίξη τις έλέψεις για την κοινωνία άπηρεσι την — έπαθε παραλοσία τών μυών, δυσκολιούτητα, και σε λίγες μέρες πέθανε από θάνατο φρεκτό και βασιανιστικό !...

Υστερα άπ' τόν τραγικό αυτό πειραματισμό, η άτύχη τού μεγάλου εκείνου εσεργέντου της άνθρωπότητας θριάμβευσαν κ' φορηγνώθηκε κατόπιν συστηματικά ο προφυλακτικός άγών κατά της άπαισίας αυτής νόσου.

Ξέστες δέ τί πράγμα είνε αυτή η τριχινώσις ή τριχινώσις; Είνε μά άπ' τίς πιο βασιανιστικές άρρώστειες και μεταδίδεται όταν φάμε κρέας

χοίρου άρρώστου άπ' αυτή τη νόσο, μισοβρασμένο ή μισοψημένο. Τότε ο τριχίν, ένα σκυλίρα δηλαδή μικροσκοπικότατο, τριτώνει στις σάρκες και στούς μύς μας, πολλαπλασιάζεται με καταληκτική ιαχύτητα και μάς τρώγει τις σάρκες με άδηφραγία φωτοφωφίτη για μικρόβιο. Αισθανόμενος τότε πόνοσυ άφορήτους, άπαισι, άγωνία, και σε 4—5 ήμέρες έπέρχεται το μοιραίο τέλος.

ΠΡΟΣΟΧΗ !...

ΜΟΝΟΝ το «Μπουκέτο» άγοράζει εις άπολότως Ικανοποιητικές τιμάς παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας όλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, Ήμερολόγια, Καζακίαις, μονόφυλλα, φωτογραφίας Ιστορικών προσώπων και εικόνας διάφορους. Άπευθυνθήτε ή γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.